Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIV. № 228 SATURDAY, NOVEMBER 29, 1997 PARSIPPANY and NEW YORK CENTS 75 ЦЕНТІВ ПАРСИППАНІ і НЮ ЙОРК СУБОТА, 29-го ЛИСТОПАДА 1997 р. Ч. 228 РІК CIV.

ЕКЗЕКУТИВА УАКР ВІДБУЛА НАРАДИ

Ню Йорк (Р. Барановський). — Тут у суботу, 25-го жовтня ц. р., відбулися наради Екзекутиви Української Американської Координаційної Ради, якими проводив перший заступник голови Іван Олексин. У нарадах взяли участь теж голова Крайової Ради д-р Богдан Шебунчак і заступник Володимир Сохан. Після прийняття порядку нарад і протоколу з попередніх нарад, що його відчитав Осип Труш, звітували члени Екзекутиви.

Голова підготовчої конвенційної групи О. Труш поінформував, що останньо заіснували поважні ускладнення щодо нашої Конвенції, запляновані на 22-го і 23-го листопада ц. р., а саме: Президія СКУ, не порозумівшись з УАКРадою заплянувала на цю саму дату сесію Президії СКУ. Також заіснували деякі комплікації з адміністрацією готелю. Це поставило Екзекутиву у дуже скрутне положення. У висліді широко проведеної дискусії рішено одноголосно відкликати Конвенцію і відбути її щойно наступного року після конвенцій обох союзів УНС і УБС. Канцелярія УАКР має негайно повідомити відділи і організації УАКР про це рішення.

Д-р Б. Шебунчак заявив, що Президія СКУ повинна була узгіднити дату своєї сесії з УАКрадою, це треба донести до відома СКУ. Брав участь у домі Аскольда Лозинського у зустрічі з колишнім прем'єр-міністром, а тепер депутатом Верховної Ради, Павлом Лазаренком. Говорив з ним на тему виборів. Лазаренко вважає, що партія „Громада", як він очолює, може мати 28 відсотків голосів, але тільки у західніх областях України. Він сказав, що результат виборів вирішать гроші.

Євген Стахів поінформував, що в Україні мають негативне розуміння про існування УАКради і її завдань. Брав участь у святкуваннях для вшанування пам'яті жертв у Бабиному Ярі, що відбулися 28-го і 29-го вересня ц. р. Вранці 28-го вересня Президент України Леонід Кучма в товаристві прем'єр-міністра Валерія Пустовойтенка і голови Верховної Ради Олександра Мороза зложив вінок коло пам'ятника, збудованого державою, одного з трьох пам'ятників, де всі державні мужі промовляли українською мовою, включно з амбасадором Ізраїля. Також під хрестом вшановано пам'ять жертв українських патріотів, закатованих німецькими нацистами. Там промовляли Є. Стахів і Лариса Скорик. У той час відчитано заяву УАКРади. Разом з А. Ластовецьким брав участь у двох імпрезах і виступав в київському радіо. Говорив теж з міністром В. Смолієм у справі уділення воякам УПА статусу комбатантів.

Із звітування директора бюра УАКР у Вашінґтоні Ігоря Гавдяка: 17-го вересня був в Державному департаменті на пресконференції для представників українських організацій, якою проводив Росс Вілсон, перший заступник амбасадора для нових незалежних держав. Присутніми були Джек Сіґал, директор українських, білоруських і молдавських справ в Державному департаменті, Брус Каник, старший урядовець для українських справ, і інші урядовці

(Закінчення на стор. 4)

Гарантують продовження приватизації

Київ. — Україна далі виконуватиме свою програму приватизації, не зважаючи на рішення парламенту зупинити її, сказав 22-го листопада Президент Леонід Кучма.

Як відомо, Верховна Рада проголосувала цього місяця за припинення приватизації аж поки Л. Кучма не запропонує на пост голови Фонду Державного Майна (ФДМ) нову особу. Діючий голова ФДМ Володимир Лановий, який також обіцяв свого часу, що приватизація продовжиться, не користується підтримкою парляменту.

Л. Кучма заявив, що незабаром він видасть укази щодо прискорення приватизації.

Помер В. Колесник

Торонто. — Тут в дні 7-го листопада помер широковідомий музиколог і диригент маестро Володимир Колесник на 69-му році свого активного життя. Він перебував в Канаді від 1973 року, де займав становище мистецького керівника і диригента хору Товариства Української Опери Канади, як також був 10 років диригентом Капелі Бандуристів в Дітройті. Як мистецький керівник і диригент селективного хору, перепровадив 35 концертів Дмитра Бортнянського, як також вславився як мистецький керівник і диригент оперних постанов „Купала", „Запорожця за Дунаєм", „Наталки Полтавки" та клясичної композиції „Святий Дніпро" композитора В. Кікти до лібретта Софії Майданської. Був також викладачем на семінарах хорових диригентів в Едмонтоні.

Св. п. В. Колесник

Уроджений в Дніпропетровському, був відомий із своєї музичної діяльності в Україні, зокрема як викладач у Київській консерваторії і головний директор та Диригент Театру Української Опери і Балету ім. Т. Шевченка в Києві.

Похоронні відправи відбулися в Торонто з участю владик обох обрядів в присутності численного громадянства, а тіло покійного перевезено до поховання у Києві.

В. Колесник залишив в смутку дружину, відому оперову співачку Ганну, та сина Максима з родиною.

Дев'ять партій ухвалили меморандум

Київ(Р.Р.). — Тут у вівторок, 25-го листопада, відбулася нарада керівників дев'ятьох партій національно-демократичного спрямування: Демократичної Партії України, Української Консервативно-Національної Партії, Ліберальної Партії України, Української Республіканської Партії, Соціял-Демократичної Партії України (об'єднаної), Християнсько-Демократичної Партії України, Республіканської Християнської Партії, Народного Руху України та Конґресу Українських Націоналістів.

Партії схвалили меморандум про створення єдиної демократичної коаліції та узгодження кандидатів у мажоританих округах у виборах до Верховної Ради України у березні 1998 року. Меморандум вони підпишуть після 19-го грудня, коли згідно з законом про вибори завершується термін збирання підписів виборців на підтримку партій і блоків.

Всього було запрошено лідерів 19-ох партій, але участь у нараді взяли тільки дев'ять, інші відмовилися, серед них „Громада", Народно-Демократична Аграрна Партія, Партія Зелених України, „Реформи і Порядок", Партія Трудівників тощо.

Голова Народного Руху України Вячеслав Чорновіл визнав, що праві та правоцентристські сили вже не зможуть об'єднатися, але „їм під силу узгодити правила гри у виборах".

Голова УКНП Олег Соскін закликав „сконцентрувати свої зусилля у центральній, південній Україні, а також у Києві з метою перемоги над лівими силами".

НРУ зібрав 62,000 підписів на підтримку своїх кандидатів у депутати. Першими десятитисячний бар'єр у збиранні підписів подолали Львівська та Івано-Франківська області. Успішно іде збір підписів у Криму, Рівенській, Миколаївській і Київській областях.

Делеґація ЕБРР прибула в Україну

Київ(Р.Р.). — У вівторок, 25-го листопада, сюди прибула делеґація Европейського банку реконструкції і розвитку, яку очолює генеральний секретар ЕБРР Антоніо Марія Коста.

В ході зустрічі з прем'єр-міністром України Валерієм Пустовойтенком обговорено питання підготови до проведення в Україні щорічних зборів ЕБРР, запляновані на травень 1998 року. Члени делеґації зустрілися також з міністром фінансів України Ігорем Мітюковим, головою Національної агенції реконструкції та розвитку Романом Шпеком, головою Національного Банку України Віктором Ющенком, першим заступником міністра закордонних справ України Антоном Бутейком, головою навчального науково-виробничого комплексу „Туризм, готельне господарство, економіка і право" В. Федорченком, головою Київської міської Державної адміністрації Олександром Омельченком.

На пресовій конференції О. Омельченко повідомив, що в Києві вже підготовано 2,000 кімнат у готелях тризіркових та 70 кімнат у чотиризіркових готелях. Всього до травня необхідно підготувати 5,000 кімнат у тризіркових готелях і 300 кімнат у чотиризіркових готелях для учасників чергових зборів ЕБРР.

Міністер фінансів Ігор Мітюков додав, що головна проблема у відносинах між Україною і ЕБРР полягає в тому, що „Банк ще не розглядає Україну як партнера, з яким можна багато і ефективно працювати".

Стан Чорного і Озівського морів є критичним

Симферопіль (УНІАР-ІМА Прес). — Начальник відділу нагляду за дотриманням природоохоронного законодавства прокуратури Криму Сергій Тітов вважає, що варварська діяльність людини стала основною причиною критичної екологічної ситуації в акваторіях Озівського і Чорного морів.

За його даними, на півострові розташовані майже 600 газових і нафтових свердловин, пробурених від 1907 до 1994 року, частина з яких зруйнована ще під час Другої світової війни.

Внаслідок надходження нафти разом з пластовою водою на поверхню землі деградує ґрунтовий покрив, винищується рослинність. Загальна площа забрудненого ґрунту становить майже 40,000 квадратних метрів.

До Озівського моря впродовж року скидається 12,500 тонн нафтопродуктів, до Чорного — 160 млн. кубометрів господарсько-побутових стоків; більшість санаторій, пансіонатів і будинків відпочинку не мають елементарних очисних споруд. Внаслідок забруднення вже загинуло понад 50 видів морських живих організмів.

(Закінчення на стор. 3)

Виконавців замаху на П. Лазаренка знайдено в Дніпрі

Київ(Р.Р.). — Тут в середу, 26-го листопада, газета „Факти" повідомила про сенсаційну заяву Павла Лазаренка в Сумах під час зустрічі з громадськістю.

Голова партії „Громада" П. Лазаренко, сказано в інформації, сказав, що трьох виконавців замаху на нього знайдено, на жаль, мертвими у Дніпрі.

За словами П. Лазаренка, відомо також прізвище посередника, але прокуратура уже півроку не може його затримати, оскільки він постійно переїздить то в Німеччину, то в Англію, то у Францію. Слідство має дані також і про замовників замаху, але про це він не може розповідати в інтересах слідства.

Чечня хоче, щоб про неї знав світ

Баку, Азербайджан. — Повертаючись з першої офіційної закордонної поїздки, президент незалежної Чечні Аскан Масхадов на декілька годин зупинився в азербайджанській столиці, щоб зустрітися з президентом країни Гейдаром Алієвим.

Під час цієї розмови А. Масхадов запевнив, що він досягнув головну мету його візити до З'єднаних Стейтів Америки і Туреччини. „Я вважав надзвичайно важливим, щоб американці якнайбільше знали про життя і надії нашого народу, який приніс на вівтар незалежності великі жертви і тепер самовіддано і терпляче розбудовує власну державу",— сказав чеченський лідер, підкресливши, що „відчув живе зацікавлення американців до чеченського народу".

Змісту розмови між азербайджанським і чеченським президентами журналісти докладно не знають, бо зустріч відбувалася за зачиненими дверима, однак припускають, що там йшлося переважно про запровадження і розвиток економічних зв'язків між двома країнами. Чечня розраховує на допомогу азербайджанських спеціялістів у відбудуванні нафтової промисловости та енергетичних об'єктів у чеченській столиці, майже вщент зруйнованій російськими військами під час недавнього намагання Росії знову поневолити цей свободолюбний північнокавказький народ.

Прага заперечує торгівлю з Іраком

Прага, Чехія. — Опубліковане повідомлення газети "Вашінгтон Таймс" про наміри Чехії разом з болгарськими спекулянтами продати Іракові радарні системи "Тамара" викликало протести празьких властей.

Як заявив представник чеського міністерства промисловости і торгівлі, на такого роду продаж немає жодного документу. Про будь-які переговори з цього приводу з болгарськими фірмами цій установі, що видає дозволи на переведення торговельних операцій з військовою технікою, також нічого не відомо.

Прем'єр-міністер Чехії Вацлав Клавс, перебуваючи у ЗСА, в інтерв'ю американським тележурналістам катеґорично відкинув можливість того, що Ірак зумів одержати радарні системи "Тамара".

"Мене шокувало повідомлення 'Вашінгтон Таймс', — сказав він. — Прага суворо дотримується резолюцій Ради безпеки ООН щодо Іраку і ніколи їх не порушить". На його думку, Багдад не міг отримати радарні системи і через треті країни. "У нас дуже суворі закони на цей рахунок", — відзначив В.Клавс.

З інших джерел повідомляють, що Іран співпрацює з Іраком у контрабанді оливою, перевозячи її своїми човнами за кордон на суму приблизно 150 млн. дол. річно, якими діляться уряди цих ворогуючих країн.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

КОМСОМОЛ ДОПОМОЖЕ КОМУНІСТАМ

КИЇВ. — Тут відбувся всеукраїнський форум комсомолу. Його учасники ухвалили рішення морально та організаційно підтримувати кандидатів від КПУ у виборах. Лідери комсомолу поклялися не пошкодувати сил, „щоб в Україні переміг комунізм". Представник комсомолу Росії, який також виступив на форумі, пообіцяв українським колегам допомогу, щоправда, не уточнив, яку саме.

ЗАСІДАННЯ ГІЛЬДІЇ ГОЛОВНИХ РЕДАКТОРІВ

КИЇВ. — Тут на черговому засіданні Гільдії Головних Редакторів засобів масової інформації України йшлося про створення журналістичного лобі в майбутньому парляменті. Про цілковиту єдність поглядів мови бути й не могло, оскільки редактори представляли часто протилежні за переконаннями політичні бльоки, партії чи урядові установи. Та всі погодилися на тому, що в парляменті повинно бути якомога більше журналістів-професіоналістів і патріотів, незалежно від політичних відтінків. Тільки за таких умов у Верховній Раді можна буде створити лобі, яке оборонятиме інтереси журналістики. Члени Гільдії висловили готовість підтримати бажаючих висунути свої кандидатури. Називаданий згоду кандидувати дали Віталій Адаменко, Сергій Правденко та Богдан Федьків. Гільдія редакторів схвалила їх наміри.

З'ЯВИЛАСЯ НОВА ГАЗЕТА „СТОЛІЧНИЄ НОВОСТІ"

КИЇВ. — Тут почала виходити газета „Столічниє Новості". Це видання — спільний проєкт газети „Московскіе Новості" та телестудії „1+1". Головний редактор Антон Крюков сказав, що газета розрахована передусім на інтеліґенцію. Пробне, нульове число газети вже вийшло, а регулярно вона почне виходити через 2–3 тижні. Президент України Леонід Кучма вважає, що газета стане своєрідним мостом, який з'єднає український і російський народи.

МРІЮТЬ ПРО НОВИЙ СОЮЗ

КИЇВ. — Партія Слов'янської Єдности (ПСЄ) затвердила список кандидатів у депутатських виборах. Очолили список такі політики: голова ПСЄ Віктор Шестиков, голова кримського відділу партії Сергій Шувайніков, голова львівського відділу партії Олег Ястремський, донецький інженер Володимир Петренко, директор науково-дослідного центру соціологічних досліджень Олег Бахтіяров. Головна ідея передвиборчої програми — відновлення слов'янської держави, створення союзу рівноправних держав України, Росії та Білорусі. ПСЄ також домагається надання російській мові статусу державної.

„ГРОМАДА" І В ОПЕРІ ВІДЗНАЧИЛАСЯ

КИЇВ. — В суботу, 23-го листопада, опера „Запорожець за Дунаєм" закінчилася незвичним фіналом. З нагоди 130-річчя Національної опери, колектив і його керівника Дмитра Гнатюка привітало об'єднання „Громада". Представники об'єднання винесли на сцену море живих квітів. Артистів привітав проф. Олег Білорус, а посадник Вінниці Леонід Дворкис вручив гроші для закупу театром однокімнатного помешкання в Києві. Дякуючи за подарунок, Д. Гнатюк сказав, що Національна опера переживає кризу, але підготувала чудові вистави і надіється на кращий час.

ВИМАГАЮТЬ ПРИТЯГТИ ДО ВІДПОВІДАЛЬНОСТИ П. СИМОНЕНКА

ЛЬВІВ. — Депутати Львівської Обласної Ради вимагають притягнення до кримінальної відповідальности лідера КПУ Петра Симоненка за ініціювання антидержавних провокацій та наклепи. Розслідування подій 7-го листопада показало, що на допомогу львівським комуністам було послано загони Соціялістичного Конгресу Молоді з Києва, Одеси та інших реґіонів. Свідомо іґноруючи заборону міської влади про розміщення конфронтаційних сил по різних вилицях і майданах, ліві прийшли саме туди, де вшановували пам'ять жертв комуністичного терору. Львівські депутати наголошують на необхідності заборонити діяльність КПУ, як головного організатора дестабілізації. Вони також протестують проти тиску на правоохоронні органи з боку деяких депутатів Верховної Ради.

У СВІТІ

"ПРЕЗИДЕНТ ЗРОБИВ КРОКИ, щоб виконати практично всі наші бажання" — сказав Ніколай Рижков, керівник партії, зв'язаної з комуністами. Він взяв участь в зустрічі з Борисом Єльцином, котрий звернувся про відкинення вимоги вотуму недовір'я президентові Росії. Раніше про це говорив також керівник комуністів у російській Думі Геннадій Зюганов, партія якого була ініціятором проголошення цього вотуму Б.Єльцинові. Більшість депутатів Думи домагаються змін в плянах реформ, а також демонізації рубля. Крім того вони також вимагають реґулярних зустрічей "круглого стола" з представниками Кремля, а також часу в державній телевізії. Крім того депутат Думи, емеритований генерал Лев Рохлін сказав, що має намір використати найближче свято російської армії 23-го лютого, як "генеральну пробу" для "скинення зненавидженого режиму" Б. Єльцина.

КОМЕНТУЮЧИ проблему міжнародного тероризму, який черговий раз виказав своє криваве обличчя в Єгипті, президент цієї країни Госні Мубарак висловив певність, що з терористичними організаціями не слід вести ніяких переговорів. Він нагадав, що „діялог з екстремістичними групами в Єгипті почався в останні місяці президентства Анвара Садата і привів до того, що вони стали сильнішими, ніж були до того часу". Г. Мубарак критикував ті країни, які надають терористам азиль і захищають їх, бо „якби не було захисту, то не було б і тероризму. Це явище міжнародне і тільки спільними зусиллями з ним можна успішно боротися. Жодна окрема держава, навіть ЗСА, не може гарантувати безпеку на 100 відсотків". Особливо гостро єгипетський президент висловився на адресу Судану, де проходять вишкіл сотні міжнародних злочинців.

В АМЕРИЦІ

НАЙБІЛЬША В СВІТІ американська компанія з виробництва фотографічних матеріялів і обладнання "Істмен Кодак" в умовах сильної конкуренції з японськими фірмами повідомила про пляни скорочення 10,000 місць праці. Це понад 10 відсотків від загального штату працівників компанії, який нараховує 95,000 осіб. Настільки радикальний крок "Істмен Кодак" приймає в рамках програми скорочення видатків: протягом найблищих місяців керівництво компанії плянує зменшити видатки на 1 блн. дол. В наступному році, наприклад, на 150 млн. дол. скорочується бюджет корпорації в продукції та дослідженні. "Істмен Кодак" приймає таку програму під натиском конкурентів, в першу чергу японської корпорації "Фуджі", котра в останні роки все активніше просувається на американський ринок.

ҐАЗЕТА „ВАШІНҐТОН ТАЙМС", покликуючись на офіційні джерела у Департаменті оборони, повідомила, що американські військові спеціялісти у вересні цього року виявили поблизу узбережжя стейту Вашінгтон російський бойовий підводний човен. Він, як стверджують експерти, вишколював способи атаки проти американського літаконосця „Карл Винсон", який саме тоді здійснював навчальне плавання. Перед тим, як вернутися на свою базу у Петропавловськ-Камчатський, російський човен пройшов у безпосередній близькості від літаконосця „Німіц". Представник Пентагону запевнив, що російський човен було виявлено відразу, як тільки він з'явився у міжнародних водах коло американського берега, але оскільки „він нічим не загрожував ЗСА, то щодо нього не було застосовано жодних акцій". Проте не всі такі певні щодо російських „вишколів". Наприклад, конгресмен-демократ Норм Дикс в інтерв'ю для згаданої газети сказав, що цей інцидент повинен викликати „серйозне занепокоєння в ЗСА".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280 Parsippany, N.J.07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510. UNA: (973) 292-0900

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446 (914) 626-5641, Fax (914) 626-4638, e-mail: fqsst@aol.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Parsippany, NJ

Деякі латиноамериканські лекції

Попри епізодичні поліпшення, ситуація в українській економіці останніх років залишає бажати кращого. Це не важко побачити, порівнюючи стан виробництва внутрішнього продукту та національного доходу. Від 1990 до 1996 року в Україні спостерігається чи не найбільше у світі річне падіння обсягів промислового виробництва, яке найвиразніше проявилося в 1994 році та становило 28 відсотків, і тільки в наступні роки воно сповільнилося, зупинившись за підсумками першого півріччя цього року на позначці коло 6 відсотків.

Цифри падіння виробництва вказують на те, що сьогоднішня державна економіка України не забезпечує належної її життєдіяльности. Відомий український економіст Валерій Коломойцев попереджує, що якщо ота багаторічна тенденція падіння обсягів виробництва найближчим часом не зміниться, то до виборів у 1998 році Україна прийде з обсягом цього виробництва, який становитиме приблизно 5 відсотків від рівня 1990 року, тобто десь біля 10 відсотків. Враховуючи те, що на сьогодні в економіці України залишилося трохи більш як 35 відсотків обсягів промислового виробництва 1990 року, українське суспільство опинилося перед загрозою цілковитої необоротної втрати основних виробничих фондів — основи життєдіяльности й незалежности держави.

Безвихідних становищ, як відомо, не буває. Але для того, щоб для України не сталося в цьому пляні казусу, сьогодні ті , хто волею обов'язку відповідає за суспільно–політичне життя у ній, повинен закасати державницькі рукави і взятися за працю по–справжньому. Вийти ж з кризи, яка запанувала в Україні, не так вже й складно. Якщо, звичайно, цього дуже бажати. Здійснення ефективної промислової політики, створення сприятливого інвестиційного клімату для залучення під контролею держави на безвідсотковій основі інвестицій на розвиток українського промислового комплексу, захист і розвиток свого виробника, рівноправність усіх форм власности, регулярна виплата заробітні й державні гарантії збереження фінансових заощаджень народу як головного інвестора національної економіки, конструктивна взаємодія і взаємоповага представників виконавчої і законодавчої гілок влади заради збереження народу й держави — ось ті "секрети", розгадати які сьогодні більше не хочуть ніж не можуть в Україні.

В. Коломойцев недарма говорить про те, що ситуація в українській економіці останніх 5–7 років багато чим нагадує ту, що мала місце в Латинській Америці на початку XX століття.Але в умовах глибокої кризи 1980–их років латиноамериканські політики й експерти багато в чому врахували негативний досвід і, де пізніше, а де раніше, уряди країн континенту розробили і впровадили досить ефективні механізми і методи акумулювання нагромаджень та їх спрямування у виробництво. І якраз створення і запровадження механізмів державного регулювання провідних економічних процесів і товарно–фінансових потоків відіграло вирішальну ролю у подоланні депресій у цих країнах.

Цифри економічного розвитку латиноамериканських держав підтверджують висновок про те, що цей континент має перспективне значення для України з погляду використання відповідного досвіду реформ. Тут важливо знайти розумне поєднання між державним регулюванням і розвитком національного підприємництва. З боку державного керівництва слід вживати рішучі заходи, спрямовані на випереджальний розвиток експортного виробництва і загальне заохочення національного виробника.

Головним і вирішальним чинником успіху у проведенні реформ може стати зростання ролі держави в процесах реформування економіки, впровадження державного регулювання в суспільно–політичне життя як комплексного механізму законодавчих, виконавчих та економічних установ, які сприяли б становленню та розвитку легальної економіки, головним суспільно–економічним призначенням якої було б забезпечення великої кількости місць праці за рахунок розвитку національного виробника товарів і послуг. І, звичайно ж, слід врахувати, що державне регулювання передбачає, насамперед, наявність ефективного законодавства, що забезпечує розвиток легального громадського підприємництва.

Д-р Роман Барановський

SALUS REI PUBLICAE (POPULI) SUPREMA LEX EST

Ця девіза старих римлян, „Добро держави (народу) — найвищий закон", строго зобов'язувала громадян римської імперії. Мабуть, саме й тому вона й була могутня і сильна. Вона володіла безмежними просторами і панувала над численними народами і державами в Европі, Азії, навіть в Африці. Про це промовисто свідчить стародавня історія, а зокрема залишки старої римської культури, яку можна бачити і подивляти в різних державах. Старе римське право і судівництво було так добре зформульоване, що стало зразком і послужило моделем для пізніших різних законів, конституцій сьогоднішнього цивілізованого світу.

І як довго цю девізу застосовувано і зберігано у житті, так довго процвітала та імперія. І навпаки, коли цією девізою нехтувано, тоді імперія втрачала на силі.

Ця девіза не втратила своєї актуальности і до сьогоднішнього дня. Про це свідчать численні приклади і докази з життя держав і народів. Там, де для добра держави і народу підпорядковувано все інше, там був лад і порядок, і держава розвивалася. Громадяни країни користувалися благодатями незалежности, свободи, безпекою перед всякою агресією.

Про це староримське прислів'я варто нагадати тепер, коли в уже вільній, незалежній Україні відбуваються різні експериментальні трансформації і драматичні переходи із рабської совєтської системи, яка гнобила людей понад 70 років, до нормального життя, свобідного від усякого насильства.

Це тим більше важливо, коли в Україні наступної весни відбудуться нові вибори до Верховної Ради. Ці вибори мали б запевнити новий склад парляменту, виборці мали б обрати до нього людей чесних, щирих українських патріотів, які передусім дбали б про добро держави і її народу, а не, як це діється досі, про шкурні індивідуальні чи партійно-групові інтереси. Всі ми аж надто добре знаємо теперішній склад Верховної Ради і ролю у ній установі комуністів та соціялістів, які постійно бльокують економічні реформи і своїми антидержавними, антиукраїнськими акціями підривають основи української держави. Вони заподіяли Україні великої шкоди. Найвищий час позбутися цієї зачумлености. Нові вибори — це добрий шанс. Але чи його в Україні використають?

Це настирливе питання турбує кожного свідомого українця, який уважно слідкує за подіями політичного життя в Україні. Адже від того, хто увійде до Верховної Ради і який буде її склад, залежатиме майбутнє України. Це справа Шекспірівського „бути чи не бути".

Інформації про підготову до виборів і передвиборчу кампанію, що про їх читаємо в пресі, досі, на жаль, доволі невеселі. Замість координації національних сил і творення потужного демократичного бльоку проти лівих сил, цілий ряд наших демократичних партій і груп заявили, що йдуть до виборів окремо. Окремо йдуть: Рух, що його очолює Вячеслав Чорновіл; Народно-Демократична Партія; Соціял-Демократична Партія, яку очолює В. Онопенко, а до неї входять колишній Президент України Леонід Кравчук, колишній прем'єр-міністер Євген Марчук; Українська Національна Асамблея (УНА-УНСО). Останньо читаємо, що з неї виступив заступник голови Д. Корчинський разом з групою прихильників; Конгрес Українських Націоналістів хоч і утворив спільний передвиборчий бльок з Республіканською і Республіканською-Консервативною партіями, однак це треба було зробити набагато раніше. Одним словом, переконливих акцій загальноукраїнського єднання, на жаль, не відбулося. Тут перемагає гасло не „патрія", а „партія".

Чи за таких умов можна сподіватися корисного перебігу і успіху виборів? Думаю, що дуже важко. Але будьмо доброї думки і надіймося, що може в останній хвилині об'єднаються добрі українці на час виборів і постараються, щоб у кожній виборчій окрузі виступав принаймні один справжній патріот, бо розпорошення національно-демократичних сил може спричинити перемогу лівих груп. До цього не можна допустити, бо це було б страшною і непростимою помилкою для молодої держави. Треба докласти всіх зусиль, щоб запевнити вибір парляменту в такому складі, який буде працювати на користь держави.

Можливо, що наші передбачування і непевності невиправдані. Все ж таки треба пам'ятати про вгорі наведену девізу, що коли все інше підпорядкуємо справі держави і добру народу, то країна стане сильною і могутньою державою із справедливим законом для всіх її громадян.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про причину до подяки

Велика частина наших земляків, що проживає тепер на терені ЗСА, ніяк не може привикнути до свята Дня Подяки, яке у „родовитих американців" є ,здається, найбільшим святом, що стоїть навіть попереду Різдва Христового чи Великодня.

Правду кажучи, усі ми, що приїхали тут проживати, дещо собі кепкуємо із того свята, прозиваючи його „святом індика" та бажаючи взаємно „смачного індика". Чи це справді відповідне побажання? Чи у спожитті того смачного обіду справді ціла ціль того свята? Як інакше розпочиналася ця традиція в Америці й як інакше ще таки багато американських родин розуміє це родинне свято. Воно не тільки родинне, тому що на нього, хк лише можливо, збирається справді ціла близька родина, але тому також, що дає можливість принаймні на декілька хвилин застановитися над тим, чи і чому можна бути вдячним Всевишньому за таку можливість бути разом у цей один день в році та знайти причину до подяки.

Коли відкинути на хвилину цілу ту комерційно-реклямову підготову до Дня Подяки, як не брати до уваги, що головним атрибутом є саме цей індик та його спечення із усіми додатками, то таки варто нам усім тим давно- і новоприбулим мешканцям ЗСА застановитися над глибшим значенням цього одного-однісінького дня подяки в році. Чи не маємо ми, власне ці іміґранти з України з останнього півсторіччя, бути таки вдячні, що нам дозволили жити тут спокійно, працювати, розвивати і плекати свої звичаї, традиції, мову, релігійні обряди — одним словом, цілий наш спосіб життя, не накидуючи силою іншого і не змушуючи до денаціоналізації?

Чи не слід нам бути вдячним, що в останніх п'яти роках нам вдалося допомогти соткам наших земляків приїхати сюди, щоб заробити на прожиток родин в Україні чи і самим до того причинитися?

Чи не можна бути вдячним за можливість відвідання України та своїх близьких, чи таки перебування там із ціллю передання професійної чи фізичної допомоги?

Таких питань „чи" можна б поставити справді саме тепер нам усім багато, дуже багато. Цікаво, скільки з нас завдало собі труду, щоб цього року в День Подяки зрозуміти значення того дня і для нас, українців, та не обмежити його знову, як досі до „смачного індика". *Цікаво, скільки відмовило молитву сідаючи до столу, молитву подяки Всевишньому за все те, що Він нам дає...*

Боюся, що ми так звикли до постійного нарікання та критики, що і тим разом в більшості прогаяли нагоду до зрозуміння глибокого значення того американського свята, яке стало таки частинно також нашим, не зважаючи на наше кепкування з нього.

А все ж це був цього тижня і залишиться назавжди єдиний день у році, коли можуть його відзначати рівно у всіх релігіях, у всіх суспільних верствах, у бідних та багатих, у чорних та білих, у снігах Кольорадо і у сонячній Флориді. Він був і залишиться днем, в якому можна принаймні на декілька хвилин застановитися, за що треба бути вдячним. А коли ми робимо це щиро, із доброї волі, а не з „шукання діри в цілому", тоді напевно кожний з нас може знайти, навіть у найгіршій життьовій ситуації, у смутку, розлуці чи недузі якийсь один ясний промінчик із свого життя, за який можна подякувати, що він був і дав нам силу з надією глядіти у майбутнє.

О-КА

Роман Колісник

Перемога і поразка українців на Закерзонні

Про „Акцію Вісла", тобто насильне виселення українців з їхньої прадідівської землі, в останні два роки писалося й говорилося в діяспорі й Україні. На жаль, не дуже розголошувалося про цю страшну подію в Польщі, де поширення справжніх відомостей найбільше потрібне. Про значення і наслідки „Акції Вісла" для українців доповідав редактор „Нашого Слова" у Варшаві Мирослав Гук 26-го жовтня 1997 року, в галерії КУМФ, у Торонто. „Акція Вісла" не закінчилася з виселенням українського населення в 1947 році, вона триває до сьогоднішнього дня. Вона тісно пов'язана з діями УПА на Закерзонні. І тому він поділив період від 1944 року досьогодні на дві стадії: перемога (роки 1944-1947) і поразка, яку спричинила „Акція Вісла".

Сам доповідач повернувся з своїми батьками на рідну Перемищину малим хлопцем. І відразу заплакав з розчарування, бо батько йому розповідав про красу землі, золоті бані церков, щасливе життя, як у байці. А дитина, розглянувшись довкруги, цього „щастя" не бачила.

Але діти як діти — з часом вблилися на рідній землі. Малий Богдан із своїми товаришами бавилися... в упівців. Робили собі упівські виказки з нарисованим дитячими руками тризубами і писали свої військові ступені... польською абеткою, бо української не знали. Ще цікаве й те, що вони в своїх хлоп'ячих забавах ніколи не мріяли діяти десь поза своїми землями, наприклад, у столиці Польщі Варшаві. Ця риса — незазіхати на чуже — характерна для всього українського народу, зауважив доповідач.

Від 1989 року Богдан Гук збирає спомини від людей, які пережили те лихоліття, в нього зростає глибоке розуміння людей, котрі носять в серці трагедію — особисту й національну. Бувало, що йому вперше людина „висповідається" з усього пережитого. Уже має 150 таких інтерв'ю, які публікує окремими книгами: І, ІІ, ІІІ „Закерзоння", І том „1947".

Який погляд Б. Гука на ці події?

Українці ніколи не зазіхали на чужі землі чи чуже добро. Мета українців: вродитися, жити, боронити свою землю й вмирати на своїй землі. Це святощі життя на рідній землі. Українці своїх ворогів не навидили, але мусили вбивати їх у своїй обороні.

Спів і вишивана сорочка посідають найвище місце в традиції духовного життя українця. Ще одне важлива сторінка в історії й побуті — це те, що українці не знають, звідки вони взялися на своїй землі — вони жили тут споконвіку.

Геройська боротьба УПА — це доказ, що готовість до смерти за священне створила цей масовий потужний рух, який не має собі рівного у партизанській боротьбі. Згадати б хоч запеклі бої в Курманських лісах. Хоч би й те, що командир Громенко (Михайло Дуда) в 1947 році виконав великий рейд зі Закерзоння в Західню Німеччину через ворожі території — такого ніхто не зробив. (У 1960 році Громенка виславо до УГВР в Україну, де його совєтська влада схопила.

У таких страшних обставинах виникали й сумніви щодо існування Бога: чому він не зупинить кривд, які роблять окупанти над невинним народом? Без віри в Бога був би страшний кінець. А смерть прекрасна із своїми мріями, — говорив Богдан Гук.

Були й провідники, котрі передбачали, що станеться. Ніхто не може пояснити, звідки взялися їхні віщування.

Багато виселенців старалося повернутися на рідні землі, але мало кому це вдалося. Бо не було матеріяльних можливостей. Деякі голови родин, які повернулися, направили чи відбудували свої доми й чекали, коли повернеться їхня челядь. Але їхні діти, виховані й осілі на нових місцях, звичайно не поверталися. Так один чоловік з села Вислік Великий на Лемківщині чекав, чекав, й згодом захворів. Врешті його сім'я повернулася, щоб його забрати до свого помешкання в Польщі. І так його рідна домівка залишилася порожня.

Яка ситуація з українцями в Польщі?

Українці ніби вільні, але вони в неволі. Ти живий, але ти раб, хоч не сидиш за ґратами. Це видно з дій чи недійства української меншини. Наприклад, коли Український Греко-Католицький Церкві, замість повернути наш храм у Перемишлі, катедральний собор св. Івана Хрестителя, давали не наш костел, то можна було голосно запротестувати, виходячи під свою церкву й не прийняти костелу. Однак в таких діях і

(Закінчення на стор. 4)

Світлана Кузьменко

Еміґрант

По грані двох доріг іде людина.
Між двох світів збентежено іде.
В однім — луною поклик батьківщини.
У другім — чує клич своїх дітей.

Який із них тепер єдиний,
Коли і в ній вже поруч два світи?
По грані двох доріг несе людина:
Дві сили, дві надії, два хрести.

1972 р.

І. Ільків

РЯТУЙТЕ УКРАЇНСЬКЕ СЕЛО!

Чому українська нація мусить рятувати українське село? Кожна нація мусить мати джерело, з якого черпає людські ресурси для многогранного державного життя. Таким джерелом для нашої нації є селянська кляса. Це немов бездонна криниця з чистою водою. Як з криниці, щоб бути здоровими, беремо воду, так і нація, щоб бути здоровою та сильною, мусить мати джерело відновлення сили та енергії. Якє те джерело, така й нація.

Звичайно постачає людські ресурси село. Поляки мали своїх „хлопів", москалі мають своїх мужиків, а Україна має свою селянську клясу. Поляки зі своїх хлопів творили пригноблюючу силу проти українських селян. Росія також творила клясу гнобителів нашого села зі своїх мужиків.

Після упадку княжої Руси-України Польща звернула увесь імперсько-шовіністичний гніт проти України. Тож міщанська та дрібно-поміщицька кляса зпольонізувалася, а остоєю українства залишилася селянська кляса. Поляки забавлялись розривками, саджали непокірних селян на гострі палі. А нам психічно прищеплювали почуття меншевартости: впевняли, що українці — це тільки „попи та хлопи, немає із ким числитися". Це були часи панування шляхти, а Україна мала її дуже мало. Польські страшні утиски та панщина довела до постання козацької української держави.

Найбільшого поневолення в Україні зазнала селянська кляса. Хоч у більшості українська шляхта покидала село напризволяще, та воно не здавалося, ніколи не покинуло своєї мови, релігії, традиції та любови до рідної землі. Село — це була невмируща остоя українства.

Відколи, у 1654 році, підписано договір з Москвою, відтоді Москва почала душити Україну. Всю українську провідну верству було знищено, досить тут згадати гетьмана Кальнишевського. А більшість помосковщилась. І знов найбільший гніт впав на село. Польський окупант приніс на Україну, а головно на село, панщину, а москалі принесли кріпацтво. Москва дуже добре знала та розуміла силу українського села, знала, що коли знищить українське село, то тим самим знищить джерело майбутньої української сили. Тож царська Росія хотіла довести наше село до неписьменности, анальфабетизму, але воно виказалось відпорним, та ще видало такого ґіганта, як Тарас Шевченко, та цілу плеяду інших провідних людей.

Село затримало свою мову, релігію, народні звичаї та традиції. Після упадку царату в 1917 році московські імперіялісти найняли комунізм як ідею, що мала врятувати російський шовіністичний імперіялізм. Шалений спротив цій нелюдській ідеї знову поставило українське село. Тож комуно-імперіялістичний московський шовінізм постановив знищити його раз і назавжди. Починаючи від 1917 року — три великі голоди, масові вивезення у Сибір на холодну та голодну смерть, розстріли у підвалах НКВД. Нищили наші церкви, палили наші національні бібліотеки, фальшували нашу історію, вкрали нашу княжу добу, зробили меншевартісною та витіснили з ужитку нашу мову. Усі ці утиски коштують Україну десятки мільйонів жертв, в більшості селян. Один з безлічі прикладів: 15,000 жертв поховань коло Вінниці — це на 95 відс. селяни.

Московсько-імперіялістичні сили задумали стерти із лиця земної кулі 52-мільйонову націю. Помимо мільйонових жертв терору, українське село не зреклося своєї любови до рідної землі та рідного краю. Комуно-московський імперіялізм все ж не зміг зламати українців терором, а сьогодні вороги українства взяли в інший спосіб нищити українське село та його культуру: „гуманно" наділюють селянам присадибні ділянки, цим самим заганяють їх у добровільне кріпацтво. П'ять днів працюють для „колективу", а два дні — для себе. Так що поза працею світа Божого селяни не бачать. Це так, щоб нарід не мав часу на думання та не робив владі клопоту.

Найбільше пригноблені селянські жінки. Нація морально занепадає, коли доріст не має опіки, головно материнської. Думалося, що з проголошенням незалежности України наше село відітхне від утисків, яких воно зазнавало під чужими окупаціями, від рабської колгоспної системи. Після шести літ незалежности не видно кінця терпінь села, а ті саме партократи-комуністи, котрі знищили наше село, прикидаються нині його оборонцями. Знову обіцяють золоті гори, щоб тільки привернути селян на свою сторону, головно тепер, перед виборами. Вони бояться демократії, голосування немов домоклів меч висить над їхніми головами.

Тому ми мусимо визволити, за всяку ціну, наше село з рабського існування. Ми мусимо усвідомити, що здорове село — це незамінне джерело, з якого українська нація бере національну силу. Яким буде українське село, такою буде українська нація...

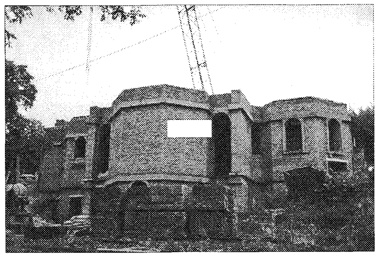
...Автори книжок і видавництва, які бажають, щоб про їхні книжкові видання були в щоденнику поміщені бібліографічні нотатки, вістки й огляди, повинні прислати до редакції „Свободи"разом з двома примірниками даного твору також і адресу, де таку публікацію можна набути, та її ціну.

Підносяться мури собору Зарваницької Матері Божої

В Зарваниці, на Поділлю,
Славнім із княжих часів,
Там царює Божа Мати,
Більше чим 700 років.

Кожного року весною, на св. Юрія в Зарваниці починаються відпусти, і цей час триває аж до Покрови Пресвятої Богородиці 14-го жовтня. Кожної неділі та у великі свята приходять паломники, щоби прийняти Св. Тайну Сповіди, взяти участь у Св. Літургії, прийняти Св. Причастя. Конечно треба клякнути та помолитись перед чудотворною іконою, розказати Пречистій свої турботи та подякувати за велику ласку відбути прощу до Зарваниці. На закінчення треба піти до джерела, щоби там ще раз помолитись до Пресвятої Богородиці, обмити лице цілющою водою та, може, в пляшині взяти води для тих, хто не міг піти на прощу. То направду велике щастя, сповнення мрій, бути на Богом благословенному місці, буди на чудотворній землі Зарваниці. Цього року, в першу неділю після св. Юрія, в неділю Мироносиць, о. Михаїл Сабрига величавим посвяченням „наріжного каменя" розпочав велике діло будови собору Зарваницької Матері Божої. Багато церковних та світських достойників, дослівно тисячі паломників своєю присутністю звеличали цей незабутній історичний день.

Кожної неділі до Зарваниці за давнім звичаєм приходили цілі парафії з отцями, з хоругвами, співаючи побожні пісні на свій улюблений відпуст. Найбільшу подію року — Злет молоді з цілої України — попередила незвичайна проща з Закарпаття. Понад тисячу паломників приїхали під проводом свойого Владики-патріота Івана Марґітича з

На будівництві собору в Зарваниці.

Закарпаття. Іхали автобусами, особовими автами до Зарваниці, щоби поклонитись та віддати шану Тій, Яка всіх нас єднає — Пречистій Діві Марії-Матері рідного українського краю. Це було в неділю, 20-го липня, а вже в п'ятницю, 25-го почався З'їзд молоді. Тисячі молодих дівчат і хлопців йшли до Зарваниці з надією, що краще пізнають, полюблять Бога. Саме 1997 рік, з благословення Святішого Отця, став роком Ісуса Христа. Тому гасло цього з'їзду було „Ти Христос — Син Бога Живого". Ціллю було, щоб за цей короткий, але дуже цікавий час молодь могла більше зрозуміти Христа. Сьогодні в Україні є ще атеїсти, тому треба ще і ще говорити про Бога. Треба голосити Боже слово, щоби рятувати молодь від поганих впливів.

Більше, як 200 священиків, багато сестер, монахів, семинаристів, кожний мали приділену групу молоді, якою опікувались впродовж трьох днів. Вони їм розказували про Христа, вчили правд віри, говорили про праведне християнське життя. Разом молилися, співали, гралі ігри. Три дні падав дощ, і хоч приходилось спати під шатрами, ніхто не нарікав. Монахи та монахині розповідали молоді про своє Богові посвячене життя. Заохочували до всецілої посвяти Богові.

Отець М. Сабрига відбув розмову з молоддю, розповів, як треба правильно жити в сучасному світу, відповідав на запитання. Відбулася дуже цікава, дружня бесіда.

В суботу зі Львова приїхав помічник Патріярха Мирослава Івана Кардинала Любачівського Владика Любомир Гузар. Маленькі діти витали Преосвященного квітами, короваєм та щирими бажаннями бути надалі таким невтомним працівником в Христовому Винограднику.

В неділю Архиєрейську Святу Літургії відслужили Владика Любомир Гузар, Михаїл Сабрига та гість з Закарпаття, учасник Злету молоді Владика Іван Марґітич. Владика Любомир у своїй проповіді закликав молодь буди вірними Богові та кожний по своїй силі робити все для ширення і закріплення віри в Бога та християнської моралі в Україні.

Кожного вечора біля чудотворного джерела відбувались концерти. Групи з поодиноких деканатів мали свою маленьку мистецьку програму. Сотні запалених свічок підносились вгору під такт музики і співу — всі славили Христа та дякували за ласку бути Божими дітьми. Над ранком запалено ватру. Молодь була вся в захопленні, бо побачила, що можна жити гарно і без гріха. 28-го липня закінчився З'їзд. Молодь та їх опікуни поверталися додому, до щоденного життя з новою наснагою та відновленим і зміцненим християнським поглядом на життя.

Звичайно свято Успення Матері Божої стягає найбільше паломників. Скінчились жнива, можна залишити дім та іти на прощу. Цього року це свято було спеціяльно величавим. Сорок п'ять літ большевики всіми силами нищили все українське. Нищили наші побут, звичаї, ношу. І так, як не вдалось їм знищити віру в Бога, знищити любов до Матері Божої, так і не знищили вони звичаїв українського народу. Бо при першому проблискові волі народ повертається до прадідних звичаїв та обрядів. Вертається народна ноша, звичай гуртами з поодиноких сіл іти пішки на прощу до Зарваниці. П'ять днів ішли пішки прочани з Коломиї, Надвірної, Косова, Гроденки, Заліщик. Несли перевішені через рам'я кошики-бесаги з харчами, ночували по стодолах добрих людей, разом молились, співали побожних пісень, а де це було можливе вступали до придорожніх церков, просили отців відправити до Пресвятої Богородиці. Нагадувались передвоєнні часи, коли паломники дорогами і стежками ішли до Зарваниці, коли здалека по вишивках та ноші можна було сказати, хто звідки походить. Архиєрейську Святу Літургію служив герой Зарваниці, Владика Павло Василик. Це він 1988-го року, без огляду на заборони та погрози атеїстичної влади, відважно служив Св. Літургії, щоб відзначити 1000-ліття Хрещення Руси-України. Понад 6000 паломників прийняли Святе Причастя, відбувши перед тим Св. Сповідь. Це були правдиві священичі жнива. По Служби Божій відбувся традиційний похід до животворного джерела, де відбулося свячення води та приписане на цей празник свячення зілля.

На Різдво Пресвятої Богородиці 110 семинаристів Тернопільської Епархії під проводом своїх настоятелів пішки пішли на прощу до Зарваниці. Багато з них починали свої священичі студії в парафіяльному домі в Зарваниці. Ще в 1990 році о. мітрат Василь Семенюк, парох Зарваниці, заложив дім для молодих кандидатів, щоб доповнити релігійне знання, яке вони винесли з своїх домів, але якого замало для студій в Семинарії.

На празник Покрова Пресвятої Богородиці закінчилися відпусти аж до Св. Юрія 1998 року, але парафіяльне життя буде іти далі своїм темпом. Буде продовжуватися розпочата 11-го травня будова собору Зарваницької Матері Божої. Багато вірних в Україні і на поселеннях відгукнулись на заклик Патріярха Мирослава Івана Любачівського та всіх владик, прислали свої жертви, але потреба є велика. Патріярх у своєму зверненні до всіх людей доброї волі звертається зі спеціяльним словом до наших професіоналістів та підприємців. Просить виділити фонди на будову гідного храму Пресвятої Богородиці. Він звертається до тих, котрі обдаровані спеціяльними здібностями, могли покінчити високі студії та стати професійними людьми. До тих, кого Господь Бог обдарував спеціяльним хистом, потрібним для провадження підприємств. Патріярх просить віддати шану Зарваницькій Матері Божій, так, як шанують французи Люрд, португальці Фатіму, як поляки шанують вивезену з України ікону Ченстоховської Матері Божої. Він та всі владики Української Греко-Католицької Церкви просять вас: включіться в ту велику збірку. Віддячуйтесь Пречистій Діві Марії за всі одержані ласки. Ваша жертва стане на віки цеглинкою у великій будові собору Зарваницької Матері Божої. Ваша жертва поможе збудувати храм, гідний чудом врятованої ікони Богородиці, Матері рідного українського краю.

Ось слова о. Мітрата В. Семенюка до нас: „Хоч Ви є далеко, однак серцем завжди поруч з нами. Ми це відчуваємо".

Ваші чеки просимо виписувати на: Sobor Zarwanycki Materi Bozoi. Ваші жертви просимо переслати на адресу Комітету: 15 St. Olga str/ Hamilton, Ont., L8L 6R3, Canada. Пожертви можна також пересилати до Кредитівки Самопоміч в Ню Йорку; 108 Second Ave., New York, N.Y. 10003-8392. Можна також посилати пожертви до Фундації Українського Вільного Університету, яка включилася в нашу збірку та має право видавати посвідки до податку. Їх адреса: Ukrainian Free University Foundation Inc., PO Box 1028, New York, N.Y. 10276.

Богородиця, про яку співають, що „ще не чувано ніколи, щоб Вона не помогла", не забуде вашої жертви та сторицею заплатить вам своїми ласками.

Відзначення 20-річчя смерти св. п. О. Штуля-Ждановича

У неділю, 2-го листопада ц. р., представники громадських організацій, членів ІСНО, а саме ОДВУ і УЗХ, зібралися на православному цвинтарі св. Андрія Первозванного в Бавнд Бруку, Н. Дж., біля могили св. п. Олега Штуля-Ждановича для спільної молитви саме в 20-ліття його смерти. Панахиду відправив отець Юрій Сівко.

При сумному співі Вічная Пам'ять похилилися організаційні прапори (прапороносці — Андрій Гелетканич і Юрій Стецина). Осіннє сонце саме озолотило листя дерев навкруги могили, а вітер, повіваючи прапорами, ніби вторував журливій мелодії, що линула з уст тих, які не забули великого сина України.

Після Панахиди відбулася поминальна зустріч при скромній трапезі, про що подбав 7-ий Відділ УЗХ, очолений Анастазією Фурманець. Пропам'ятну зустріч відкрив д-р Богдан Шебунчак, почесний голова ОДВУ, сказавши про мету нашого зібрання. Постать св. п. Олега Штуля-Ждановича вирізнялася з-посеред багатьох діячів-політиків України не лише особливим глибоким підходом до проблем, але й своєю скромністю і прямотою, з якою він сприймав інших людей, часто з різними поглядами, знаходячи мало не в кожного щось вартісне, що варто плекати. Д-р Б. Шебунчак пригадав деякі зустрічі з О. Штулем у Ню Йорку під час того періоду, коли Олег Штуль був головою ПУН.

Тоді д-р Шебунчак покликав до слова Наталію Пазуняк, яка зробила спробу накреслити життєвий шлях св. п. Олега Штуля, а також підкреслила його особливі вартості — інтелектуала-ерудита, рішучого і вдумливого провідника своєї організації, його глибокий і проникливий погляд на Україну в часи її неволі та на паростки її пробуджування.

Д-р Зенон Городиський, представник ПУН на Америку, мав надзвичайно цікавий виступ, під час якого представив Олега Штуля як історичну постать, діяча з візією України. У своїм архіві д-р З. Городиський зберігає 260 листів О. Штуля на політично-ідеологічні теми та на теми Української Православної Церкви, доля якої завжди займала О. Штуля.

Щирі слова-спогади висловили й інші учасники пропам'ятної зустрічі: Бронислава Скорупська, Андрій Ґелетканич, Микола Хомик. Усі, хто забирав слово, підкреслювали глибокий патріотизм, відданість ідеалам України і справжню соборність настанови цієї великої людини — державотворця.

Н. П.

Стан...

(Закінчення зі стор. 1)

Крім того, в Автономній Республіці Крим накопичилось 13,300 тонн токсичних промислових відпадків. За дев'ять місяців 1997 року прокуратури міст і районів порушили 59 кримінальних справ за екологічні злочини, 359 осіб притягнуто до адміністративної відповідальности, сказав С. Тітов.

ЖЕРТВОДАВЦІ

Будівельний комітет собору Зарваницької Матері Божої, з вдячністю жертводавцям та всім тим, які допомогли розвинути збіркову акцію, оголошує список тих, які відгукнулись на заклик допомогти у цьому великому ділі.

Одна особа, яка не бажає собі, щоби оголосити її ім'я, передала на будову собору Зарваницької Матері Божої велику суму. За цей надзвичайний дар, коли Господь Бог покличе нашого добродія до себе, тіло його буде поховане в крипті собору.

20,000 дол. — Парафія Св. Духа Гамилтон; **5,650 дол.** — зібрало Українське Патріярхальне Товариство, Відділ Баффало; **5,500 дол.** — Н. Н., Н. Н. на Собор Успення Пресвятої Богородиці в Києві; **по 3,000 дол.** — Стефанія Швед, Надія і Микола Кунинські в пам'ять дочки св. п. Уляни; **по 2,000 дол.** — Параскевія Похмурська, Марія Попадинець в пам'ять мужа бл. п. Дмитра; **2,475 дол.** — зібрано на похороні св. п. Марії Клапіщак-Сухович; **по 1,700 дол.** — в пам'ять родичів св. п. Параскевії і Антона Перецьких зложили діти Августин, Іван, Ольга, Марія і Дмитро Лоґуш, Стефа і Ігор Король, Анна і Богдан Дудин, Корнелія і Іван Прибула; **1,175 дол.** — Пелагія і Петро Голіяд; **1,125 дол.** — Василь Смолінський; **по 1,000 дол.** — Владика Ізидор Борецький, Ліґа Українських Католицьких Жінок парафії св. Духа Гамилтон, Апостольство Молитви ім. св. Йосафата Воррен, Миш., Українська Кредитова Спілка „Самопоміч" Ню Йорк, Тетяна Бурак, д-р Михайло Буртняк в пам'ять родичів бл. п. Анни і Михайла, Анна і Василь Верних, Анна і Михайло Войнар, Володимира Войтович в пам'ять мужа бл. п. Петра, Ева і Михайло Ганцер, о. митрат Стефан Гриньох, Евгенія Добчанська, Стефанія і Стефан Фесяк, Йосиф Фуртак, Марія і Захарій Жилаві, Розалія Зальопана, Олександра і Дмитро Ільківські, д-р Галина Подюк-Клюфас, Мирослава і Ярослав Кондра, Емілія Крив'як, Анна Крупник в пам'ять бл. п. Маргарети Кліма, Анна і Стефан Кузьма, Василь Мартинюк, Софія і Дмитро Мельник, д-р Ярослав і Ірина Моцюк, д-р Ярослав і Ляриса Музичка, Ольга Пилат, д-р Володимир Пушкар в пам'ять дружини бл. п. інж. Стефанії Чижович-Пушкар, Ольга і Теодор Ракочі в пам'ять родичів бл. п. Ксені і Івана, Анна Романюк в пам'ять мужа бл. п. Василя, о. крилошанин Богдан і Мирослава Скаськів, Володимир Стельмах, Остап і Анна Стельмах, Текля і Стефан Шиповські, Йосифіна і Евген Яворські; **515 дол.**— Петро Бідось в пам'ять дружини бл. п. Оксани; **по 500 дол.** — Богдан Булєма, Борис Галаган, Орест Гафткович, о. Михайло і Анна Ґураль, Лідія і Антін Зазуля, Анна і Володимир Коваль, Катерина і Павло Кралька, Ольга Пшоняк, д-р Богдан і Віра Томків в пам'ять родичів Жиґмонта і Стефанії Вацик, Дмитро Стецок, Михайло Треф'як, Антоніна Трач в пам'ять мужа бл. п. Павла; **350 дол.** — Володимир Лабовка; **по 300 дол.** — парафія Різдва Пресвятої Богородиці-Кученер, Роман Боднарук в пам'ять о. І. і С. Вальницьких і о. Г. і О. Боднаруків, проф. Іван і Наталія Головінські, Олекса Мостовий, інж. Роман і Філя Стахів, д-р Олесь Стрільбицький, д-р Дмитро Фаріон; **260 дол.** — Ірина Зазуля; **по 250 дол.** — інж. Петро Ганкевич, д-р Павло Джуль, В. Паїк, д-р Богдан і Мотря і Лідуся Томків в пам'ять бл. п. Стефанії Вацик, д-р Богдан Чудьо, Українсько-Американське Товариство „Будучність", Воррен, Мі.; **220 дол.** — Неоніла Більчинська; **по 200 дол.** — Тетяна Бедрій, Мирон Бучак, Леся Вахнянин-Кириленко, Дарія Винників, Андрій Вовк, Марія і Юрій Гавучик, Ірина і Софрон Генкевич, Катруся і Яків Ґовда, Мирослав Данилишин, Наталка і Володимир Клапіщак, Параскевія і Василь Костів в наміренні Джесіки, Ольга і Богдан Лижник в пам'ять родичів, Параскевія Лісний, Марія-Софія Лозинська, Параскевія і Дмитро Мельник, Орест і Святослава Менцінські, Анастазія і Вальтер Мерещак, д-р Іван Мулик, Н. Н., Ірина і Петро Остапчук, Галина Осташ в пам'ять мужа бл. п. Петра і сина бл. п. Зенона Олена Папіж в пам'ять мужа бл. п. Василя, Софія і Осип Покотило, Анна і Стефан Секрета, Софія Сетник, Розалія і Іван Сиваник, Емілія Смаль, Розалія і Григоріій Смик, Богдан Сорока, д-р Марія і Василь Стець, Сергій і Богдан Стрижовець, о. Ігор і Романа Хабурська, Теодозія і Михайло Шеремета, Леся і О. Щур; **по 150 дол.** — д-р Юрій Ганкевич, Петро Карп'юк, мґр Павло і Оксана Копачівські, Ольга і Петро Кулинич, Катерина Стець; **140 дол.** — Роман Павличко; **125 дол.** — д-р Григорій і Катерина Лазарек; **по 100 дол.** — о. мітрат Володимир Андрушків, Апостольство Молитви -пар. Івана Хрестителя Нюарк, Микола Бойдюк, Зеня і Іван Бараняк, Орест Бачинський, Ніля і Олег Бендюк, Ірина Білоус, Анна Берко, Павло Боженко, Анна і Володимир Бойчук, М. Борис, Раїса і Дмитро Боєчко, Зеня і Евген Бойківські, Ірина і Андрій Бойко, Ярослав Бучинський, Юрій Вацлавів, Анна і Осип Війтів, Ольга Вітер, Р. Водвуд, К. Вонс, Володимира і Стефан Ганкевич, Ярослава і Осип Гапій, Марія і Микола Гірняк, Анна і Михайло Главка, Лідія і Роман Гнатишак, род. Грицьков'ян в пам'ять бл. п. Миколи Грицков'яна, Мирослава Городецька, д-р Н. і А. Грушкевич, Ольга Гуглевич, Марія Гулик, Анна і Михайло Гембарські, Жоржет і Василь Демчук, д-р Марія і д-р Юрій Дицько, Анна Добровольска, Володимир Добровольский, Марія Добрянська, д-р Стефан Дудяк, Марія і Роман Дусанівський, Евгенія Дяк, Роман Іваницький, д-р Юрій Ісаїв, Мирон Зелез, Яніна і Іван Калин, Анна Кашуба, Олександер Кедринський, Евгенія і Стефан Кікта, Василь Клічук, Петро Клищ, Олександер Кобаса, Богдан Козак, Анна Колтун, Дам'ян Кордуба, О. Королевич, Оксана і Микола Коропецькі в пам'ять батьків, Марта і Дмитро Корчак, Надя Костик, Розалія Кошельовська, Люба і Михайло Кривокульскі, Софія і Володимир Кузик, д-р Володимир Кузьмяк, Орест Кошарин-Чернівці, Анна і Володимир Кошельовскі, Андрій Кучина, о. Павло і Анна Лабінські, Віра Левицька, Ляриса і Борис Левицькі, д-р Андрій Лемішка, Ліґа Українських Католицьких Жінок Нотр Батлефорд, д-р Богдан і Марія Лисяк, Гелен Луцький, Стефанія і Орест Лоґінські, Стефанія Луковська, Марійська Дружина ім. Св. Йосафата Філядельфії, Марійська Дружина пар. Івана Хрестителя Нюарк, Ізабелла і Юліян Магур, Василь Марущак, Емілія Матвіїшин, А. Міхалик, Зеновія Мороз, Марія Мулькевич, О. і С. Надяк, д-р Стефан і Ірина Нечай, Марія Онишкевич, о. митрат Богдан Остапович в пам'ять дружини бл. п. Олени-Лідії, Марта Остапович в пам'ять родичів, Тамара Панкевич, Емілія Пелех, Стефан Пелтишин, Михайло Перчишин, Михайло Поронюк, д-р Мирослав Прокоп, Петро Рогозинський-Чернівці, Стефан Романишин, Марія і Стефан Романюк, Василь, Катерина Розад, М. Рудик, Ірина Русснак, Ярослава Садова, В. і Н. Сендзік, Сестрицтво Різдва Пресвятої Богородиці Ню Бранcвік, Василь Скоропад, д-р Мелетій Снігурович, д-р Володимир Сохнівський, Антін Стасишин, Володимир Стельмах, Галина Стеткевич, д-р М. Тодосійчук, Ольга Туренко, Стефанія Туркевич, д-р Василь Федорців, Михайло Франківський, Ольга Фецан, д-р Омелян і Зеня Хабурські, Марія Цізь, Марія і Стефан Чабан, Розалія Чабан, Анна Шнайдер, Текля Шиповська, родина Шпачинських, Ольга і Михайло Шпирка, Юстина Штокало, Текля і Стефан Ярема, Тома Ярема, Анна і Іван Яремко; **75 дол.** — Віктор Яворський; **по 50 дол.** — Сестри Служебниці Непорочної Діви Марії-Амнкастер, о. Іван і добр. Барщик, д-р Оксана Бачинська, Леона Білецька, Володимир Боднар, Софія і Володимир Бобик, Марія Борковська, Тома Боцьонь, д-р Марія Брудний, Марія і Василь Будько, Л. Бурак, Іван Бурдик, Ірина і Михайло Вацлавів, Лідія і Володимир Величковські, Ярослава Винницька, Анна і Іван Воробець, А. Гайдук, Марія і Микола Гнатисько, І. і А. Головачук, Наталія і Микола Гримак, мґр Любомир Гуменюк, Марія Данилів, Софія Де Франко, Неоніля Дмитрук, Віра Дзьоба, К. Іванів, о. Богдан Карась, Евдокія Когут, д-р Олександра Копач, Стефанія і Дмитро Косович, Ярослава і Роман Костирко, Дарія Коструб'як, Галина і Іван Куземчак, Стефанія Куп'як, Мирон Курчак, Олена Кухаришин, Андрій Кучина, Стефанія Кушнір, д-р Василь і Лідія Ленцик, д-р Аня Ленцик, Марія і Петро Лещишин, Анна Літнянська, д-р Уляна Лоза, інж. Володимир Мазяр, Стефан Маленчак, Е. Мартинів, Володимира Мацюрак в пам'ять бл. п. д-ра Андрія Мацюрака, Пелагія Ментух, Ірина Мокрівська, І. Мудрий, Дмитро Непотюк, С. Обущак, Уляна Омецінська, д-р Осип і Марія Оришкевич, Софія і Михайло Остап'юк, Люба Павлусь-Долиняк в пам'ять бл. п. Стефанії Вацик, Ольга Павлів, д-р Михайло Палій, Тамара і Порфірій Панкевич, Іван Пилипчук, Стефанія і Стефан Поліщук, Анна і Іван Предко, Люба Радь, Параня Руда, Людмила Свята, д-р Кирило Сидорак, Марія Смішкевич, д-р Тарас Снігурович, Ярослава Совган, Тереса Стахів, Марія Фалат, Мотря і Роман Фаренич, Лідія і Михайло Фурда, Григорій Цимбалюк, Стефанія і Іван Шиптур, Нестор Шуст; **по 40 дол.** — Ян Козак, Марія Лещишин, Юрій Огородник, М. Комісар-Ревтич; **по 30 дол.** — Ольга і Володимир Дзюбановський, Андрій Л. Шульский, д-р Марія Якимечко, Я. Дармограй; **по 25 дол.** — Володимир Боднар, Мирон Болюх, Катерина Борецька, Евстахія Гойдиш, Іванна Голинська, К. Грабовський, Юстина Дорошенко, Іван Дусанівский, Володимир Джура, Анна і Стефан Заліщук, Лідія Ігнат, Т. Куращук, Іван Крупка, родина Кубіль, д-р Адріяна Кулинич, мґр Ляриса Кулинич, д-р Богдан Р. Кусма, Любов Лапічак, Богдан Ласюк, Ірина і Роман Левицькі, о. Мирон і Марта Мартинків, Зенон Менцінський, родина Микитин, Марія і Іван Моравські, В. Мущак, Володимир Окіпнюк, Уляна Пасічник, Я. і А. Пекельний, Стефан Поперечний, Іван Попіль, Олександер Ратич, Олекса Рибак, А. Романів, Михайло Ружанський, Анна Самофал, Ярослав Сорока, д-р Евген і Ніля Стецьків, д-р Ярослав Струмінський, 1-ий відділ СУА, Анна Федас, родина Чобіт, М. і В. Чужак, Леона Цвєк; **по 20 дол.** — Анна С. Білай, Василь Богдан, Юрій Бучинський, Петро Верний, Володимир Вільчинський, С. Городиська, Петро Голіяд, Іван і Марія Голіяд, Галина і Михайло Добанович, Петро і Ева Зазуляк, Іванна Зельска, інж. Ірина Ільків, Роман Іваницький, Юрій Кочанюк, Орест Керницький, Калина Кисюк, Богдан Козій, Теодор Коваль, І. Крайник, Анатоль Курдидик, І. М. Лис, Лідія і Володимир Маґун, Лідія Марковська, Ольга Мащак-Ковалишин, Ярослав Мельник, Наталія і Зенон М'ягкі, Т. Недошитко, М. В. Петришин, Анна Поліщук, Михайло Семенів, Іван Стельмах, І. Твердохліб, Іван Томак, Стефан Федак, Марія Федерко, Петро Фісанич, М. Фуревич, С. Чура, С. Яцик; **по 10 дол.** — д-р Ія Аврамчук-Клім, Г. Балицька, Ярослав Біляк, д-р Олег Волянський, О. Демчук, Н. Дуда, О. С. Калвай, Василь Корж, В. О. Крамар, Параня Кузьмів, Ольга і Володимир Левицькі, д-р Ярослав Микулович, Ю. Онішечко, Теофіль Попович, Лев Романюк, родина Сенюк, Михайло Смоляк, родина Стельмащук, Зеновій Томків, Михайло Хома, Розалія Шутка, Галина і Петро Ярема.

Складаємо нашу щуру подяку всім жертводавцям та просимо, щоби Пречиста Діва Марія-Мати Українського Краю прийнятала жертви та вислухала молитви.

Щиросердечна подяка належиться українській пресі Америки і Канади, які допомогли розказати всім про велику потребу будови собору та конечність нашої помочі. Дякуємо редакції „Свободи", „Америки", „Національної Трибуни", „Народної Волі", „Сівача", „Шляху", „Патріярхату", а в Канаді редакції „Нашої Мети", „Гомону України", „Нового Шляху". В імени Будівельного Комітету та всіх, хто любить Пресвяту Богородицю, дякую Вам щиро та прошу Божого благословення на успіхи у Вашій нелегкій та так відповідальній праці. Дякую дирекції Фундації Українського Вільного Університету, які включилися до збірки та мають дуже гарні успіхи. Дякую дирекціям Кредитівок „Самопоміч" в Ню Йорку, „Будучність" в Торонто, які заопікувалися контом та допомогли в збірці. Дякуємо ще раз всім та просимо, щоби цей великий список був заохотою до дальшої жертвенности. Просимо не забувати про велику потребу, просимо пам'ятати, що будуємо собор Зарваницької Матері Божої на славу і честь нашої Небесної Неньки та її вірних українських дітей.

о. мітрат Роман Ганкевич,
член і представник Будівельного комітету собору Зарваницької Матері Божої на ЗСА і Канаду.

В ГЛИБОКІЙ ПОВАЗІ
ділимося сумною вісткою, що 27-го листопада 1997 року упокоїлася в Бозі на 99-му році життя

БЛ. П.

ЯРОСЛАВА, ЗЕНОБІЯ
з ЛИСИНЕЦЬКИХ ДУТКА

Похоронні відправи відбулися в понеділок 1-го грудня з церкви Чесного Хреста в Асторії, Ню Йорку, а тлінні останки поховано на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Банд Бруку, Н. Дж.

Син ОРЕСТ і родина

Перемога...

(Закінчення зі стор. 2)

рішеннях мусили б головну ролю відіграти наші священики. Цього не сталося. Можна й треба було в Польщі голосно заговорити про „Акцію Вісла". Цього теж не сталося. Є лише тихий пасивний протест, чи радше опір.

Скільки українців у Польщі?

Залежно від методи обчислення, — пояснив Б. Гук, — Якщо взяти за основу, що за 50 років населення повинно подвоїтися, то оптимісти „начислюють" 300,000, подвійне число вивезених. Слід прийняти більш реалістичні дані: за 50 років смерть і асиміляція забрали дві третини українців, тобто сьогодні є їх 50,000. Варто згадати, що одне ціле село Пилява було „врятоване" й не вивезене, бо їм переписав ксьондз метрики на римокатоликів. В цьому селі сьогодні тільки на наше Різдво вони проспівають в костелі кілька своїх колядок. А що буде з їхніми дітьми?

В Перемищині можна вважати українцями яких 4,000, хоч оптимісти подають цифру навіть 8,000.

Які прогнози? Для Польщі українці не творять жодної загрози, за винятком Перемищини. Це автохтонні українські землі. Тут історія дихає українською минувшиною. Тому така ворожість поляків.

Повне знищення „українського питання", яке було метою „Акції Вісла", ще не здійснилося. Але асиміляція робить своє. Правда, цей процес сьогодні сповільнений. Будуються нові церкви на нових місцях поселення, але повного зупинення асиміляції не сталося. А таке відродження може прийти тільки на рідній Перемищині, не в корінній Польщі. І є на це ознаки. В Перемищині почався зворотний пункт — відродження. В теперішніх політичних обставинах звороту до гіршого не буде.

Екзекутива УАКР...

(Закінчення зі стор. 1)

Державного департаменту. Р. Вілсон повідомив про те, що американський Сенат апробував призначення д-ра Стівен Сестановіча амбасадором до нових незалежних держав і одночасно запевнював про позитивне наставлення Сестановіча до України. С. Сестановіч є готовий і зацікавлений у зустрічах з українськими організаціями в Америці. Вечером того ж дня відбулося в Конґресі у Вашінґтоні святкування відзначення 6-ої річниці незалежности України, спонзороване УАКРадою і УККА. І. Ґавдяк виголосив слово.

Зенон Василькевич післав до преси статтю п. з. „Думки під Конвенцію УАКР", яка появилася у „Свободі" ч. 188 з 2-го жовтня 1997 року. Заплянововано зустріч з директором бюра УАКР І. Ґавдяком в грудні ц. р.

Володимир Процик був на прощальному вечорі амбасадора при ООН А. Зленка, брав участь у зустрічі з П. Лазаренком і був на його доповіді для громадянства в Ню Йорку.

Андрій Ластовецький брав участь у святкуваннях для вшанування пам'яті жертв у Бабиному Ярі і в зустрічі П. Лазаренком. Завважує, що у зустрічі з Лазаренком в домі А. Лозинського майже не було нікого з Державницького Фронту. А. Ластовецький уважає, що треба постійно мати контакт з демократичними діячами в Україні, брати активну участь у всіх політичних акціях тут і в Україні, посилати наші газети і видання та інформувати там визначних людей про життя діяспори.

Андрій Шевченко подав фінансовий звіт.

Інж. Михайло Нич брав участь у Громадському комітеті для відзначення 6-ої річниці незалежности України у Філядельфії.

О. Труш був присутнім у Вашінґтоні на відзначенні 6-ої річниці незалежности України в Конґресі 17-го вересня ц. р. Репрезентував УАКРаду на відзначенні о. Патрикія Пащака і поінформував про підготову Крайовим комітетом відзначення 50-річчя „Акції Вісла", що заплановане на 16-го і 17-го жовтня ц. р. в Ню Йорку.

В широкій дискусії заторкнено цілий ряд важливих справ і подій. Схвалено дотації: 500 дол. на дитячу музичну школу ім. Л. Ревуцького в Києві і 500 дол. на Український Ліцей в Аушки в Криму.

• РОЗШУКИ •

ОЛЬГА ХІВРИЧ
просить
родину ЛІНГУР (м. Мільвокі) відгукнутися.
Тел.: (716) 964–8973

ЗБОРИ ВІДДІЛУ УНС

НЕДІЛЯ
7-го ГРУДНЯ 1997 р.

Дітройт, Миш. Річні Загальні збори 183-го Відділу УНС ім. гетьмана Івана Мазепи відбудуться о год. 1:30 по пол. в залі церкви Івана Хрестителя при вул. Кліпперт, Дітройт, Миш. На порядку нарад: звіти членів Управи і Контрольної Комісії, вибір Управи на 1998 рік. Якщо на означену годину не прийде приписана кількість членів — збори відбудуться на годину пізніше без огляду на кількість присутніх. По зборах — перекуска, кава солодке. Запрошуємо членів до участи. За Управу: Іван Чухрак — голова, М. Дякун — містоголова, Петро Залуга — фін. секретар, Роман Ковч — гол. К. Комісії, О. Базюк і Дмитро Кошильовський — члени.

• ПРАЦЯ •

Пошукуємо жінку, 25-50 років, для опіки двох маленьких хлопчиків і домашньої праці: Можливо з проживанням і харчуванням. Находимося у Вірджинії в околиці міста Вашингтону.
Тел.: (703) 875-6592
або (703) 255-6532

❂ РІЗНЕ ❂

✻ FUNERAL DIRECTORS ✻